

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Talio, Sev Metiens Et Remetiens Mensvra

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1650

Capvt VIII. Quàm sint consilia mala consulenti ipsi perniciososa?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52346](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52346)

ne fortè audias seruum tuum maledicentem tibi. Scitenim conscientia tua, quia & tu crebro maledixisti alijs.

C A P V T V I I I .

Quàm sint consilia mala consulenti ipsi perniciofa?

§. I.

Vnde ortum prouerbium, Consilium malum consultori pessimum?

AD oris talionem etiam pertinet, quòd plerumque in eorum caput recidat consilium malum, qui alijs perperam consuluerunt. Si enim *consilium est, examinandarum gubernandarumq; causarum subtilis animi prospectus*; utique neque cæcus dux, neque amens consultor adhibendus est; ne *cæcus si cæco ducatum præstet, ambo in foueam cadant*. Quia *sine ratione consilium bonum stare non potest*, ut Philosophus docet. Vbi ergo ratio deest, mens cæca nihil prospicit, nec alium dumtaxat in foueam ducit, sed ipsa quoque eòdem cadit. Quòd si consilium non ignorantia, sed malitia & consultò sit malum, tunc utique sicut iram ita & pœnam diuinam meretur. Vnde senarius prouerbialis extat:

Cic. li. 2.
Rhetor.

Matth. 17.
14. Ari-
stot. lib. 6.
Ethic. c. 9.

H 3 Ma.

A. Gellius. lib. 4.
Noct. Atticæ. c. 5.

Malum consilium consultori pessimum.
Cuius adagij originem ex Gellio accipe: *Statua Romæ in comitio posita Horatij Coclitis, fortissimi viri, de celo tacta est. ob id fulgur piculis luendum, haruspices ex Etruria acciti, inimico atq; hostili in populum Romanum animo, instituerant eam rem contrarijs religionibus procurare, atq; illam statuam suaserunt in inferiorem locum perperam transponi, quem se appositu circum undiq; aliarum adium, nunquam illustraret. quod cum ita fieri persuassent, delati ad populum proditiq; sunt, & quum de perfidia confessi essent, necati sunt, constititq; eam statuam, proinde ut vera rationes, post compta, monebant, in locum editum subducendam, atque ita in area Volcani sublimiori loco statuendam, eaque res bene & prosperè reipublica cessit. Tunc igitur quod in Etruscos haruspices malè consulentes animaduersum vindicatumq; fuerat, versus hic scitè factus cantatusq; esse a pueris vrbe tota fertur, Malum consilium consultori pessimum est. Ea historia de haruspibus, ac de versu isto senario, scripta est in Annalibus Maximi libro undecimo, & in Verrij Flaccii libro primo rerum memoria dignarum, videtur autem hic versus de Græco illo Hesiodi versus expressus:*

Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῶν βουλευσάντων κακίστη

§. II.

Asuspex alium malum consilium luit.

Cur autem consilium malum in consu-
lentem refundatur, nihil est quærendum.
Suspectus est cocus, qui cibum parat, quem
ipse nolit edere. *Tute intrivisti, tibi exeden-
dum est*, ait ille. Meritò iubetur ipse calicem
haurire, qui venenum miscuit alteri. *Suadeo,
quod ipse facturus essem*, ait fidelis amicus.
Sentio, suadeoq; tibi, quibus haud grauer uti.
Ipsa mihi similis si quando occurreret usus, inquit
apud Homerum Calypso. Græcis ἱερὸν ἢ βουλὴ,
Sacra quedam res est consilium. Ut ergo li-
benter est accipiendum, cùm res postulat,
ita quoque est religiosè citraque fraudem
dandum, si quis egeat. Alioquin non defu-
turum est Numen, quod pœnas repetat ab
eo, qui rem sacram ac divinam violârit. Me-
minit T. Livius Papyrium Cursorem, cùm
consul Aquiloniam obsideret, velletq; præ-
lium committere cum hostibus, nisi si quid
auspicia refragarentur; ac consultus pul-
larius suaderet uti committeret, cùm aves
infausta nuntiassent, re cognita pullarium
in prima acie constituisse: qui primo traie-
ctus telo violatam religionem expiarit. Va-

Homeri
lib. 5.
Odysseæ:

Tit. Livi-
us Dec. 1.
lib. 10.

H 4

lerij

Val. Max.
1.7. cap. 2

lerij verba sunt: Papyrius Cursor consul cum Aquiloniam oppugnans praelium vellet committere, pullariusque non prosperantibus ausibus ementitus optimum ei auspicium renuntiasset; de fallacia illius factus certior, sibi quidem & exercitum bonum omen datum credidit, ac pugnam inijt. Caterum mendacem ante ipsam aciem constituit, ut haberent Dei cuius capite, si quid ira conceperant, expiarent. Directum est autem siue casu, siue etiam caelestis numinis providentia, quod primum e contraria parte missum erat telum, in ipsum pullarij pectus, eumque exanimem prostravit. Id ubi consul cognovit, fidente animo & hosteis inuasit, & Aquiloniam cepit. Tam cito animadvertit, quo pacto iniuria imperatoris vindicari deberet, quemadmodum violata religio expianda foret, & qua ratione victoria apprehendi posset. Egit virum seuerum, consulentem religiosum, imperatorem strenuum: timoris modum, poena genus, spei viam, uno mentis impetu rapiendo. Quid autem mirum est, pullarium consilio mendaci, dum Papyrium voluit decipere, se ipsum in exilium dedisse: illius discipulus erat, illius artem, exercebat, qui ut omnes secum in interitum trahat, ipsos etiam Prophetas conatur ad mala consilia danda impellere. Hinc enim
ait

ait: *Egrediar, & ero spiritus mendax in ore omnium Prophetarum eius*, Achab scilicet, qui noluit audire Michæam consulentem bene; sed tantum credidit illis, qui optata prophetarent. Melior fuit Papyrius Cursor rege Achab. Ille enim maluit sibi vera, quamuis ingrata dici; iussitque grata mendaciter promittentem in prima acie stare, ut primus caderet. Quadrat in hunc pullarium optimè, quod Virgilius cecinit de alio augure, in proelio, quod cœperat, infelice.

Cadit ipse Tolumnius augur,

Primus in aduersos telum qui torserat hostes.

Cœpit quippe proelium, qui suavit proelium: nihil enim illi tunc homines, sine augurijs, incipiebant. Quod sæpe contingit hodieque, ut litium, rixarum, & bellorum auctores maxima litium, rixarum, & bellorum sentiant detrimenta.

§. III.

Lupus calumnians à vulpe leoni obiectus.

Par autem est, ut, quemadmodum bene consultum, & consulenti & consultori prodest; ita malè consultum ipsi quoque noceat consultori. Quod Varro his verbis indicavit: *Opinor, non solum, quod dicitur, Malum consilium consultori esse pessimum, sed etiam*

H s

bonum

Virgil.
lib. 12. Æneid.

M. Varro
l. 3. de re
rustic. c. 16

bonum consilium ei, qui consuluit, & qui consu-
 litur, bonum habendum. Sicut ergo sagitta in
 militem lorica tum missa resilit in jaculante-
 tem; ita ab eo quem diuina armat prote-
 ctio, consilium perniciosum retorquetur in
 consulentem. Extat in hanc sententiam
 apologus non inuenustus. Leonem, ob sen-
 etiam, egrotantem, & ea causa suo in lustrum
 continentem sese, cetera quidem animantia
 officij gratia, visabant regem suum, excepta vulpe.
 Proinde lupus nactus opportunitatem, ac-
 cusauit vulpem, apud leonem laesa Maiestatis,
 qua pro nihilo haberet eum, penes quem verum
 erat summa, nec, ob contemptum, ad visendum
 accessisset: atq; interea interuenit in lupi fabula
 vulpes, & extremam sermonis partem audiuit.
 Itaq; leo conspecta vulpe, protinus aduersus eam
 infremuit. At illa postulato ad purgandum sese
 spatio, Et quis, inquit, omnium, qui huc conue-
 nerunt, tantum tibi profuit, quantum ego, qui
 quoque versum circumcursum, tibiq; morbi
 remedium a Medicis reperi? eumq; leo protinus
 adixisset, ut remedium aperiret: si visum, inquit,
 lupum excories, & illius pellem induas, conuale-
 ces. Leo credulus continuo lupum inuasit & in-
 teremit. Quo extincto risit astuta vulpes, ca-
 lumniatoris malum consilium in ipsius recidisse
 caput.

§. IV.

Consilia mala Achitophelis, & Themistoclis.

Hoc ipsum non tacuerunt diuinæ litteræ, in quibus hoc traditur axioma: *Facienti* Eccli 27.
30. *nequissimum consilium, super ipsum deuoluetur, & non agnoscet, unde adueniat illi.* Non agnouit Achitophel, unde veniret suum exitium, quod à Domino venit, & super ipsum deuolutum est. *Consilium autem Achitophel,* 1. Reg. 16.
23. *quod dabat in diebus illis, quasi si quis consuleret Deum: sic erat omne consilium Achitophel, & cum esset cum David, & cum esset cum Absalom.* Quando igitur dixerunt *Absalom &* 2. Reg. 17.
14. *omnes viri Israël: Melius est consilium Chusai Arachite, consilio Achitophel: Domini nutu dissipatum est consiliū Achitophel utile (Absaloni, pessimum Dauidi, & coram Deo) ut induceret Dominus super Absalom malum.* Itaque *Achitophel videns, quod non fuisset factum consiliū suum, stravit asinum suum, surrexitq;, & abiit in domum suam, & in ciuitatem suam: & deposita domo sua, suspendio interijt.* Quapropter nequissimum consilium, super ipsum deuolutum est. Nequissimum autem meritò potest appellari; quia licet Absaloni utile fuisset, tamen absolutè fuit malum, immò pessimum, tum quia contra diuina

diuinum præceptum, quo iubentur filij parentes honorare; tum quia ei ipsi in capite est deuolutum, à quo est profectum. Igitur Achitophel, dum uoluit Absaloni consulerè bene, sibi consuluit malè. Quo loco etiam atque etiam mihi monendi sunt Principum Regumque consiliarij, ne se ipsos fallant, dum existimant nihil sibi à Deo metuendum, dummodo Principibus Regibusque suis utilia, & hisce profutura suadeant, siue fas sit, siue nefas, quod suadent. Possunt enim etiam utilia consilia esse inhonesta; & hinc mala, atque tandem super ipsos consiliarios deuoluenda. Primum ergo uidentum est in consilijs, an nō Deum offendant; deinde num dominis profint? Perniciosa fidelitas est, quæ supremum iudicem habet aduersantem. Quid miserius est, quàm cum proprio exitio alijs prodesse? Eat aliquis adulator, qui ut domino suo placeat, suadeat noua onera, suggerat inauditas artes opum augendarum, cum manifesta iniuria damnoque subditorum, *conuertetur dolor eius, in caput eius: & in uerticem ipsius iniquitas eius descendet.* Ob hanc meritissimam uindictam, ait regius Propheta: *Confitebor Domino secundum iustitiam eius: & psallam nomini Domini altissimi.*

Psal. 7. 17.

Ibid. 18.

conuertetur dolor eius, in caput eius: & in uerticem ipsius iniquitas eius descendet. Ob hanc meritissimam uindictam, ait regius Propheta: *Confitebor Domino secundum iustitiam eius: & psallam nomini Domini altissimi.*

altissimi; neque consilium malum dabo, neque probabo ab alijs datum. Themistocles in concione dixit, se reperisse consiliū, quod summopere pertineret ad dignitatem Atheniensium: sed id eius esse generis, ut proferri non expediret; cum nulla consilia meliora sint, quam illa quæ ignorauerit aduersarius antè, quam facias; quæ si eis prodantur, in propriam perniciem sint reditura. His auditis populus censuit, ut consilium vni Aristidi indicaret: si is probaret, probaturos omnes. Cum igitur Themistocles indicasset Aristidi, se de incendenda Græcorū nauali statione cogitare (sic enim fore, ut Athenienses toti Græciæ dominarentur) Aristides ad populum progrediens, dixit Themistoclis consilio nihil esse vtilius, sed eodem nihil inhonestius. Qua audita voce populus vetuit, ne super ea re in posterum verba faceret Themistocles. *Hic certè populus quiddam Philosophicum præstitit, ait Plutarchus, repudians utilitatem cum turpitudine coniunctam; immò præstitit quiddam Christianum.* Apud nos enim nihil vtile est, nisi honestum; cum sciamus, inhonestis consilijs diuinam iram imminere, quæ & dantes plectit, & male vsurpantes. Ut enim, qui

Plutarch.
in Aristi-
de.

qui in cælum expuit, sputo suo foedatur, ita
 qui contra Deum consulit, malum sentiet,
 & in verticem ipsius iniquitas eius descendet.

S. V.

Eutropij lex Eutropio perniciosâ.

Iob. 12
 16.

Verè alius dixit: *Apud ipsum est fortitudo
 & sapientia: ipse nouit & decipientem, & eum,
 qui decipitur. Adducit consiliarios in stultum
 finem, & iudices in stuporem; vt, dum stultè
 consulunt, suismet consilijs irretiantur; ac
 dum stupidè iudicant, ore suo iudicentur,
 sententiaque propria damnentur; & legem,
 quam in alios tulerunt, ipsi patiantur. Quo
 pacto Eutropius Eunuchus, dum studeret in
 quosdam, qui ad templum confugerant,
 animadertere, persuasit Imperatori, vt fer-
 retur lex, qua templi religio nulli prodesset
 nocenti. Lata lege factum est, vt Eutropius
 cum offendisset Cæsarem irritata Augusta
 Imperatrice, confugeret sub altare, vnde
 deprotractus capite plexus est, suo ipsius
 consilio perditus. Quam historiam non so-
 lum tradidit Socrates in historia tripartita,
 sed etiam Nicephorus his verbis: *Eutro-
 pius Eunuchorū in Imperiali cubiculo princeps,
 qui ad Consularem dignitatem peruenerat,
 & pater Imperatoris vocatus fuerat, neq; pra-
 sentis**

Niceph.
 Callist.
 l. 3. hist.
 Eccl. c. 4.

sentis fortuna magnitudinem tulit, neq, quidquam de rerum humanarum mutabilitate cogitavit, sed ubi ulcisci quosdam in animum induxisset, magnopere contendit, ut Imperatores Constitutionem ferrent, ne quis ad Ecclesiam confugeret, sed etiamsi quis ad eam confugisset, & supplex Deo factus esset; atq, in templis metus causâ versaretur, ut inde extraheretur. Potissimum verò id fecit propter Pentadium clarissimi Ducis Timadij coniugem, quem magnâ gloria virum affectata Tyrannidis reum, a se actum, Oasim ad perpetuum exilium deportari curauerat. At ille siti, quemadmodum audiui, oppressus, aut ne peius quidquam pateretur, veritus, arenosis ibi locis errans statim vitam finit. Et Lex, quam Eutropius ferendâ curauerat, ad finem suum perducta est. Breui verò post, cùm Imperatorem offendisset, aut qui in Coniugem eius contumeliosus fuisset, primus ipse quam perferri studuerat Legem, statim violavit. Nam ex Imperialibus adibus profugiens supplex in Ecclesiam consedit. Tum Ioannes absurdum Eutropij conatum redarguens luculentam habuit Orationem, in Ambone seu suggestu, qui mos eius erat, quum populum doceret, ut omnes vocem eius exciperent, sedens. In ea oratione, quum eorum, qui potestatem, &

Magi-

Magistratus gerunt, supercilium & arrogan-
tiam quantum potuit, taxavit; tum popul-
rerum humanarum inconstantiam, qua eodem
loco manere non soleant, proposuit. Sed enim
qui hostili erga eum erant animo, & hoc ipsum
calumniosè reprehenderunt, illud carpentes
quum miserari potius casum eius qui de vita pe-
riclitatus sit debuerit, qui insuper arumnam
arguerit, afflictionem illius adarguens, & cala-
mitati insultans. Eutropius tam impij facin-
ris poenas non multò post propter multa quoque
alia delicta luit, capitali affectus supplicio. Lex
autem operà eius lata publicis monumentis sub-
lata, & nomen eius in catalogo & nomencla-
tura Consulatum expunctum est. Ecclesia autem
DEI legibus bene dudum constitutis enituit
ipso scilicet die apertam iniuriam vindicante.

§. VI.

Ancilla proditio prodenti noxia.

Paulò clementius, pro merito tamen
tractata est pecuniæ cupiditate perfida facta
ancilla, eodem authore teste, qui de S. A-
thanasio ita scribit: Dicitur sanè hic vir multa
ta & diversa, divino iudicio, evasisse pericula.
Quòd namque DEO esset perquam charus,
que futura erant, itidem et presentia per gra-
tiam Dei providebat. Multa certè, & admi-
randa

Niceph.
l. 9. hist.
Eccl. c. 34.

thanasio ita scribit: Dicitur sanè hic vir multa
ta & diversa, divino iudicio, evasisse pericula.
Quòd namque DEO esset perquam charus,
que futura erant, itidem et presentia per gra-
tiam Dei providebat. Multa certè, & admi-
randa

randa futurorum cognitionem viro ei contestantur. Primò namque, Constante adhuc vivente, Constantio insidias ei struente, quum fuga sibi consulisset, apud notum quemdam hominem in subterraneo, & caliginoso specu, aqua olim cisterna, latuit, nemine præter ancillam conscio, quæ quòd fidelis esse videretur, ad usus necessarios ei inserviebat. Postquam autem in hoc magno studio adversarij incubuere, ut virum vinum caperent, & ancilla ea pecunia ab illis corrupta mercede eum proditura erat, præveniens DEVS insidias ei indicavit. Ita ipse aliò concessit, at illa ut quæ contra heros suos falsa dixisset, plagas reportavit. Gravis siquidem eis constituta fuerat pœna, qui Athanasium celare comperti fuissent, ut qui contra Imperatoria iussa niterentur, & rectam reipublicæ administrationem tollerent. Consilium itaque ancillæ de Athanasio capiendo datum, quia diuinitus in irritum cecidit, in ipsam ancillam retrocessit, quæ pro mercede proditiōnis, ad satietatem, vapulavit. Eiuscemodi consilia alij multi dant, qui captantes capiuntur.

§. VII.

*Consiliariorum consilia consulentibus noxia,
Quemadmodum autem malum consiliū*

I

fre-

Æl. Lam-
prid. in
Alexan-
dro, &
Fulgol.
l. 7. cap. 2.

Xiphilini
in Nero-
ne.

frequenter in ipsius consulentis caput relit, ita, tametsi non noceat auctori in sua domo, tamen nocet illi, tamquam membro communitatis, in quam totam solet esse detrimentosum. Hinc Homulius, teste Ælio Lampridio, cum à Traiano Imperatore audiisset, Domitianum pessimum fuisse Imperatorem, amicos tamen optimos habuisse, dixisse fertur: *Melius erat unum malum pati, quam multos.* Atque idcirco optare solebat potius malum principem, qui bonos haberet consiliarios ac amicos, quam bonum qui malos haberet, quibus rerum administrationem committeret. Putabat enim facilius fore, ut à multis bonis unus malus ad meliora duceretur, quam ab uno bono multum à malitia auerterentur, qui & sibi, & Republicæ nocerent consulendo. Quod videre fuit in Nerone Romanorum Imperatore, qui natura crudelis, consiliariorum suorum insuper instinctu, multa contra dignitatem fecit, cum crebrò ab illis audiret: *Tu hac pateris? Tu hoc times? Ignoras, te Cæsarem esse? teq; illorum potestatem habere, non illorum tui?* Quibus venenatis consilijs id effectum, ut eadem in ipsos quoque cogitaret, quippe qui & illorum se Cæsarem esse meminisset.

minisset. Ita contingit illis, qui consulentes volunt adulari; quorū tota vis est, & mens, dicere, quæ placeant; facere quæ noceant, nihil pensi habent. Atque de tali homine dicitur: *Arctabuntur gressus virtutis eius, & precipitabit eum consilium suum.* Qui ergo & sibi & Reipubl. vult benè, benè consulat; eosq; qui benè, hoc est, prudenter, fideliter, & ubi necesse est, cum secreti silentio, nec præcipitanter consulant, nec quidquam ad gratiam captandam, vel ob alios priuatos affectus fingant. Quamobrem Fridericus Cæsar, consiliarijs suis in curiam vocatis, *Vtinam inquebat, consiliarij mei in palaty vestibulo duas res deponerent. Sic enim & ipsi rectè consulerent, & mihi etiam inter consilia dyndicare facillimum esset.* Interrogatus autem, quænam res illæ essent? *Simulatio, & Dissimulatio,* respondit.

Iob. 18. 7.

§. VIII.

Judæo imaginum sacrarum hosti consilium proprium quid pepererit?

Mendacij quoddam genus est, simulare ea, quæ non sunt; vel dissimulare, quæ sunt. Itaque qui suadet aliquid simulando, mentitur, enimuerò in caput suum mentitur, dignus mercede, quam mendaces promerentur,

rentur. Est enim mendacium falsa verborum prolatio cum intentione fallendi: falli autem odio, voluntas fallendi supplicio est digna. Et tamen hac se arte alunt plurimi à qua se vel Ethnici excusauerunt.

Iuuenal.
Sat. 3.

*Quid Roma faciam? mentiri nescio, la-
brum,*

*Si malus est, nequeo laudare, & poscere
motus*

*Astrorum ignoro: funus promittere pe-
tris*

*Nec volo, nec possum: ranarum viscera
numquam*

*Inspexi: ferre ad nuptam que mittit ad-
ulter,*

Qua mandat, nōrint alij.

Baron.
An. Chri-
sti 723.
tom. 9 ex
Concilio
Niceno
2. Act. 5.
& Damal-
cen de
hær.

Qui itaque nōrunt, atque ex simili arte con-
sulunt, quid capiti suo suant, ostendit bre-
uiter Theophanes, copiosè autem & lueu-
lento tam exemplo, quàm testimonio et
sacro sancto Occumenico Nicæno Concilio,
& Damasceno Cardinalis Baronijs, qui hæc
verba transcripsit: *Per ea tempora in Tiberia-
de dux quispiam erat Hebraorum impiorum,
cui nomen Serantapechys, officina diabolorum,
quibus vitare animas, lusus est & jocus, homo
præstigiator, & veneficus, & Ecclesie Dei hostis
impla.*

implacabilis. Hic animaduersâ Gizidi Regis lenitate, hominem ag greditur, polliceturq; Hebraorū ingenita malitia in se Regi quadam predicturum, & vatem acturum in maximè necessarijs rebus se offert. Eas ob res cū esset insinuatus Tyranno: Volo (inquit) ô Princeps, modò me audias, rationem quamdam indicere tibi, quâ poteris facillimè, & vitam commodam degere, & triginta annos regnum equabili in potestate conseruare. Stultus autem Tyrannus spe & desiderio longioris vite animi lenitate elatus (erat enim homo voluptatibus deditus) respondit: Quacumq; me iusseris facere, modò possim, agam. Veneficus autem Hebraus confestim, inquit: sine vlla dilatione iube vniuersum per regnum epistolam, quæ passim circumferatur, scribi & mitti, qua omnē imaginem & picturam, siue ea in tabulis, siue in opere musaico in pariete; siue in vasis sacris, aut indumentis & altaribus sit, & quacumque in Christianorum Ecclesijs reperitur, deleri, expungi, auferri, & ex toto subuerti mandes: neq; illas solū, verū omnes similitudines, & earum etiam, quæ in foro ornatus, & honestatis gratiâ collocantur: nullâ igitur ratione aliâ, quàm ut odium & furorem aduersus Christianos exerceret, prestigiator identauit, Tyrannus autem nefandus prestigia-

tori leuitate suâ auscultans, missis nuntijs, omnes
 sanctas imagines & similitudines per uniuersam
 prouinciam abstulit. Hoc itaq; modo primùm
 Ecclesie ornamenta, procurante Hebræo venefi-
 co, ablata sunt. Christiani autem cùm id suis
 manibus facere detrectarent, missi sunt Hebræi
 & Arabes, homines in Deum impij, qui imagi-
 nibus exustis Ecclesiarum quasdam calce, quas-
 dam alijs coloribus dealbârunt, & incrustarunt.
 Ita planè Ioannes Damascenus de Iconoclasia
 ita dictis (inquit) quòd cùm sanctas & venera-
 tione dignas imagines cum ignominia tracta-
 sent, tum in minutissimas partes comminue-
 runt, tum coniecerunt in ignem, eodemq; modo
 eas, quæ in parietibus erant depictæ, partim
 aqua calida, partim calce atramentoq; oblitera-
 runt. Hæc ipse, sed pergit Ioannes Orientis
 Vicarius: Hæc autem cùm peruenissent ad au-
 res Pseudoepiscopi Nacolia, & qui eiusdem erat
 cum illo opinionis, impios Hebræos & Arabes
 imitati, Ecclesias Dei, veluti crucem Christi ve-
 recundantes reddiderunt. Arbitror autem ve-
 latu dignum, ut & sanctitas vestra audiat, quæ
 finem ignauus iste & veneficus Hebræus habu-
 rit. Gizidus enim, qui facinus perpetrauerat,
 ultra annum cum dimidio non vixit, in ignemq;
 æternum descendit. Postquam autem mortuus
 fuit

fuit, in pristinum ordinem & statum imagines restituta sunt. Filius autem illius Ulidus nomine indignatus Hebræo tamquam interfectori patris, turpissimâ morte, hominem mori coëgit. Ita is falsi sui vaticiniy dignum pramium accepit. Sanctissimus Episcopus Morsena dixit: Ego paruulus eram in Syria, quando Saracenorum Princeps imagines subuertit. Hactenus Nicæna acta, quæ non tantum docent, in imaginum persecutorem justissimè vindictum esse; sed etiam veneficum id, quod & à ratione, & à veritate longè auersum, consulentem, sibimet ipsi pessimè consuluisse. Neque enim tyrannus hoc consilio vitam prolongauit, sed incidit, neque Hebræus aliud obtinuit, quàm vt, mercedis loco, turpissima morte mactaretur. Ita ad perniciem delabuntur ingenia, sine consilio consulentia; aut malitiosè suadentia vanitatem.

